

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2-50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-ій пополудни.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9. ул. Коперниа (Ліндога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Програма Вольфа.

(X) Подану нами вчера заяву Шенерера доповняє і ще більше рішучо поясняє програмова річ Вольфа з нагоди загальних зборів німецько-національного товариства у Відні. А позаяк тепер від доброї охоти або неохоти буде залежати робота парламентарна і доля парламенту, то вважаємо конечною річю познакомити читателів з головними уступами програми Вольфа. Він згоджує ся з Шенерером в тім, що Шенереріанці творити муть свободний союз і запевняє, що ніколи не виступить проти Шенерера і не доведе до розладу в партії, хочби мав собі дати руку втяти. За державними потребами не будуть они побивати ся, бо про се дбати муть иньші, щоби призволити на побір рекрутів і податків.

Але не забудемо, каже Вольф, про потреби народні і не спічемо, а виточимо передовсім дві справи: 1. Німецький державний язык. 2. Ревізію угорської угоди. Вольф не згоджує ся з поглядом на сю справу д-ра Бернрайтера, який ми недавно подали, а буде домагати ся, щоби рада державна висказала своє слово про видані §-ом 14-им угодові закони, щоби змусити Угрів до зміни шкідлих для Австрії постанов угоди. Яку дорогу вибере правительство в сій справі, над сим нехай оно само сунить собі голову. При сій нагоді простує Вольф вість, неначе він відказав ся явити ся на запросини міністра-президента. Доси він зовсім не був запрошений, отже не мав нагоди запросини не прийняти.

Дальше висловив Вольф, що єго група зверне бачність на економічні справи і гуманітарні уладженя, іменно на положеня

торговельників, обезпечене на случай старости і недуги, недільний супочинок, основну реформу обезпеченя робітників на случай випадків і т. п.

«Загальне політичне становище німецьких радикалів не змінить ся; будемо старати ся, говорив на останку Вольф, наші союзні відносини з німецькою державою скріпити і надати їм, про що вже перше думано, державно-правну основу, довести до цловоторговельного союзу і тим способом утворити такі відносини між нами а Німеччиною (Reich), щоби обезпечено німецький елемент в Австрії. Наше становище до правительства буде залежати від становища, яке правительство займе до тих наших справ. Що ми будемо, як вперед, так і тепер поборювати вплив жидівський і клерикальний, се само про себе розуміє ся. Нашим окликом остане: «Los von Juda, los von Rom!»

Сі заяви Шенерера і Вольфа не віщують нічого відрядного для парламенту, для конституції і для Австрії. Всякий щирий прихильник конституційної свободи і Австрії може лише жалувати, що рідні правительства дали так розвельможити ся тим бурянам, які тепер заглушують всяке здорове зерно!

Руска справа в урядовім освітленю.

(Далі).

Очевидно гр. Голуховський положив натиск більший, безуслівно найбільший на задержанє сяких-таких заборон чи слідів польщизни в устрою східно-галицьких шкіл. О живности польщизни в західній Галичині не сумнівали ся навіть в хвилі найсильнішого германізаційного напору, бо одвоцільна суспільність чула в собі досить відпорної сили. Інакше мала ся справа, пише др.

Лозіньський, в східній Галичині, зворушеній суспільно-народними окликами! розстрою і ненависти виданими Гол. Рус. Радою з отвертою апробатою, навіть за авторизацією реакційного правительства. Там польська суспільність в пригнобляючій почутю своєї меншости і в ще більше пригнобляючій свідомости, що всі елементи реакції сприяли ся проти неї, потребувала конче якої будь бодай слабой точки опору для надії лишної будуччини, потребувала передовсім відомої ознаки, що се реакційне правительство признає, бо мусить признати, бодай факт її битю, по чім можна би вже уюминати ся о признанє права до розвитку і о засоби до розвитку. Полишенє польского язика в найскромнійших бодай розмірах становило в даних відносинах найліпшу бо культуральну ознаку битю і то саме супроти тих елементів, які через Гол. Руску Раду відказували польщизні всякого титулу до битю в східній Галичині, а самі в почутю своєї культуральної низшости і політичної немочи віддали ся невільничо на услуги германізації. А як тоді ті елементи устроювали нагірку на польщизну, про се свідчить, як каже др. Лозіньський, що в східно-галицьких гімназіях всіми способами, не виключаючи навіть недозволеного натиску, намагали змусити до повероту на гр.-кат. обряд учеників, котрих родичі, хоч може походили з руских предків, уважали ся вже Поляками і належали до лат. обряду. Тут народно-обрядовий прозелітизм посунув ся до фаватизму. Один такий случай оцер ся аж о ціцисаря в часі єго першої подорожи по Галичині. Кількох самбіреких міщан внесло жалобу, якої залагодженє є занотованє в підручнім протоколі гр. Голуховського тими словами: «Урядова пригадка наслідком найвисшого приказу, щоби ученикам в Самборі, котрих наслідком відказаного повероту на гр.-кат. обряд виключено, не утрудняти учащаня до шкіл». Дотичний рескрипт відійшов 1. листопада 1851 р. до дирекції самбірекої гімназії. (Далі буде)

Осип Маковей.

Як я видавав газету.

Ще як я був на університеті, вчитав я у якійсь книжці чи часописі, що кождий порядний чоловік повинен бути хоч кілька літ редактором. Навіть король Гумберт казав, що якби не був королем, то хотів би бути редактором. Легко то королям говорити такі масні слова; Гумберт певно не чував нічого про долю руських редакторів. Тай я не знав про неї багато, а що вважав себе порядним чоловіком, то був редактором кілька літ.

Кілька літ жита в руських редакціях! Воно врешті не так багато, але все таки досить, щоби любі земляки відобрали редакторови віру в себе. Доки я не був редактором, то був глибоко пересвідчений про свої добрі наміри, про свою чесноту, словом про те, що я порядний чоловік. Але як я, по кількох літах редакторської кар'єри, зачав видавати в Чернівцях політичний дневник, то до двох літ зміркував докладно, що такий святий та божий я не є, як я собі думав; бо мої політичні противники повторяли безнастанно, що я не лише редактор, але ще й панський льокай, котрий найбільше

вдоволенє находить у лизаню панських лаб і ніг та наставляє руку на Trinkgeld-и, що я чийсь підвіжок, не письменний письменник, глухий патріот, зрадник, що свій нарід хоче доконче втопити в ложці води, що я наймит Єзуїтів, агент польської шляхти для ширеня ягайлонської ідеї, що я гадюка, яничар, доносчик, блягер і т. д., а славний руський поет і політик Грубопиский посвятив мені вкінці у гумористичній «Стрелі» геніяльну епіграму:

Чи се не новий Орфей?
Нї, се славний Маковей!
Засьпіває — чути свист,
в його слові — песій хвист.

От ще чого мені хибувало! Таким то дивним сотворінем буває часом руський редактор...

Всі ті свої титули я знав на память, бо чув їх сотки разів, і привик до них так, що слухав їх уже з таким вдоволенем, як мельодійних віршів вішого поета Грубопиского про «Велику Маму». До всего чоловік привикне...

Але прийшов раз день і Русини так мені догодили, що я почув страшний жаль до них. У «вінку такої слави», як я описав, у люту спелку липлеву, коли вже ті, що «роблять» політику, відпочивали на лоні природи, а я в поті не лише чола, але цілого тіла, сидів у комнаті мов у парні та сповняв свій «песій» обовязок,

— у таку то днину редакційний слуга приїс мені з почти часописи, а листонає кілька листів.

Став я читати часописи і листи і ось що вчитав у них:

1. Лист від о. пароха Лизуновича:

«Влв. Пане Редактор! Прошу мені посилати дальше свою газету, без котрої я не можу обійти ся. Я читаю її дуже радо, але із заплаатою за мивуший і теперішний рік ще почекайте. Наших Москалів ви побиваете за мало. Сю породу треба знищити з лиця землі, нехай не заваджає! Люта статя хочби щодня против них нам певно не пошкодить».

2. Отвертий лист без підпису:

«П. Т. панській лакей и доносчик! Какъ тебѣ не обрыдло писать день вѣ день всяческія вадоры на москалефиловѣ! За послѣднюю статью ты заслуживаешь самага большаго протрєпанія. Воръ ты и Геростратъ русекій, какого свѣтъ не видалѣ. Подлецъ!»

3. В «Батьківщині» вчитав я, що «панські льокаї вмють лише на москвофілів гавкати, хоч між москвофілами є також порядні люди, так звані «староруси», з котрих ще можуть бути руські народовці, коли тільки схочуть. А ось на польське правительство накинути ся, так як ми се вміємо, то штука!»

4. В «Ділі» товстий меценас-фейлетоніст посвятив мені такий уступ: «Жидівських сім

На переломі століття.

(Огляд на минулий вік).

(Далі).

Але як сі хвилі по некольому ревіли, так з другого боку справді титанічна, бо божа рука провадила Христову лодку серед бур і вивела її правдивим витязем. Так перша, можемо сказати, сила церкви зломилася сего справдішного Аттілія XIX. віку, Наполеона; уведені Пія VII. було тим камінцем, яким убив колись Давид Голіята і із занятєм Риму військами Наполеона погаснула його зізда та наступила одна катастрофа по другій, і сам Наполеон пізнав на острові св. Елени, що не так то безпечно іграти ся з папою, скажемо, з церквою. Ідм далі. Ювілейний рік 1825. за Льва XII. стаєть ся святом загального поєднаня зблуканих народів з Богом і церквою; формують і укладають ся світло церковні справи в Европі, як і поза Европою, головно в Америці; навізують ся конкордати між церквою а поодинокими кат. державами, а навіть відносини церкви до не католицьких держав змінюють ся на її користь — згадаємо про Англію та Голяндию; організують ся знаменито духовні місії для голошеня божого слова між поганьськими народами усіх частий і закутин світа; реґулюють ся церковна ерархія в наверненних, або на ново з'єдинених народів з Римом, так повстають нові єпископії, метрополії і патріархати. Церковне жите набирає більшої інтензивности і на внутр: Проголошують ся догмати о непорочнім зачатю Пресв. Богородиці та непомильности папи в річах віри і обичаїв, що хочби навіть, як твердять католицькі писателі (маємо на думці догми папської непомильности...), і мало нанести трохи шкоди для справи катол. церкви через те, що викликало а зглядно скріпило секту старокатоликів та відчутило на якийсь час не католицькі держави, та проте скріпило єдність і, так скажемо, сконсолідувало увесь католицький світ: 18-столітня річниця (1869. р.) смерти перших апостолів з загальним світотворним торжеством; не меншим і значущим подієм підносять високо стяг католицької науки, а університети в Римі, Львовані, Фрибурзі стають першими її центрами; церков забирає нині устами своїх пастирів рішучий і могутний голос у світотворних квестіях, на які хоруг теперішність, а оба останні папи Пія IX. а поперед всего Лев XIII. — се справдішні *lumina de coelo*, що хоч політичні та особисті вазні володіють серцями і душами мільонів — одним словом, нині те папство, на котре видав засуд смерти ще Лютер (*Es ist aus mit dem römischen Stuhl* — писав 1520. р. до Льва X), котре пережило тяжку школу проби за Наполеона, а угвітане так нині італійським рядом — те папство сильне, як сильна Петрова опока. — Католицька церква зовсім не упадає, а подібна де евангельського кривого дста росте все більшє і більше... Вже нині ба-

чимо ми трофеї катол. церкви на цілм світі, а її авангарди ступають, хоч несміло, навіть у сі держави, в яких до недавна Рим був предметом найвисшої ненависти і погордження; маємо на гадці нинішню Росію, де при цілковитім майже розкладі офіційно-державного православія такі російські учені-філософи, як Аксаков та В. С. Соловйов підносять зовсім недвозначно голос, що схизма від осередка християнства, папства, загнала православну церкву в абеурд; згадаємо й про нинішню Англію, де католицька церква займає нині зовсім євобідне становище, а навіть високі, аристократичні доми ревнують завзято за справу катол. церкви. А й в нозаєвропейських державах тішить ся нині церкву більшою толеранцією та євободою проповіді Христової науки, як ще ранійше перед тим; згадаємо хочби про едикт толеранції, виданий недавно китайським цїсарем, розумієть ся перед нинішню (китайською) заверхою, а привіти присилані на ювілейні торжества, як єпископату, понтифікату... теперішного Папи до недавна ще найзавзятїшими ворогами, а католицькими володарями (навіть абісінський Менелік привітав Папу з 20-літнім ювілеєм його понтифікату), як і ювілейна маніфестация усього католицького світа в тамтогорічнім милостивім літі доказують, що кат. церкву респектована нині цілм світом, а тим самим, що се життєнна сила, якій не рівня ніяка сила людська, бо се моральна сила, сила людського сумління, божа сила... І цілий XIX-ий вік євсвідчить о сій надземній силі церкви, бо се століте — століте конфлікту правди з неправдою, віри з невірою і початок побіди правди, початок побіди віри — і се як-раз фізіогномія XIX-ого в. під зглядом релігійним.

(Далі буде).

Перед сесією державної ради.

Справа вибору президії нової палати ще не полагоджена. Президент міністрів др. Кербер мав заявити ся за вибором давної президії, але ~~сторонництво панства~~ католиків зовсім не є прихильне посвятити одного зі своїх членів, до яких належить б. президент палати др. Фукс; на уряд президента палати. Др. Кербер упркос вже, — як телеґрафують з Відня, — посла Вайґля, щоби він як найстарший віком посол, отворив перше засіданє парламенту дня 31. с. м. Надто мають вести ся пересправи між др. Кербером а визначними політиками що-до складу президії. Сей склад має бути зовсім новий та президентом палати послів мав би стати посол Лунул (Волох) з Буковини. Однак трудність сего проєкту лежить в тім, що Лунул є головою румунського клубу, який числять лише 5 членів отже є за малим, щоби єму припала така честь.

Що-до тактики стороництва в новій палаті, то треба зазначити, що як на тепер, всі стороництва випирають ся обструкції: Молодече-

ский клуб постановив як найдовше витривати на вижидачім становищу, щоби дати нагоду стороництвам німецької лівіці виявити свою барву супроти державних конечностей. Всі забіги Молодочехів звернені тепер в другу сторону, іменно для позисканя чеських аграристів і робітників. Презес молодоческого клубу Евґель звиває до зміни статута клубу, щоби сі обі фракції могли вступити до него. Однак поки-що не заносить ся на таку злуку чеських партій.

Також і серед Словенців прийшло до розділу. Межи словенськими католиками а лібералами прийшло підчас виборів до такого аягачінїзму, що злука їх послів в один народний клуб стала тепер неможливою.

Як звісно, і між Поляками, хотяй Колопольське єдночить в собі переважаючу часть послів, треває дальше розлом, а людські послі злучать ся також в окремі клуби Під тим зглядом мають вести ся пертракції між пп. Стапінським і Стояловським з одної сторони, а пос. Брайтером з другої, щоби сей приняв провід над людскими послами, виключно селянами. Що більше, пос. Брайтер, як зачуваємо, увійшов в контакт з опозиційними рускими послами, щоби разом з ними утворити один опозиційний клуб, щось на взір чеських аграристів.

Коли межи славянськими таборами цвіте незгода, Німці старають ся всіма силами національний прапор видвинути понад всі партійні та локальні стяги. Німецька *Gemeinbürgerschaft* стає чим раз популярнішою і набирає реального значіння, а навіть німецькі католики, за посередництвом антисемітів, стають побіч Шенерриянців, покидаючи свої давні сумніви.

Щоби сему противділати, а бачучи, що почва славянської племянности не може стати підставою до злуки поодиноких груп в новій палаті, католицькі Словенці піднесли гадку утвореня великого католицького центра, без огляду на національні ріжницї. Однак ся гадка має мало шансів здійсненя.

Між тим др. Кербер веде дальше переговори з політиками. Взагалі до 31. с. м. прийме др. Кербер 60 визначнійших політиків. В понеділок прийде черга на Молодочехів.

Що-до справ, які правительство предложить державній раді, доносять, що нота в справі звісної декларації архика. Франца Фердинанда, що-до наслідства престолоа з причини нерівного подружя, предложить ся так палаті послів, як і панів. В цілі улєкпеня реґуляриного полагодженя сеї справи, она прийде на порядок денний зараз першого засіданя. Дальше предложать ся раді державній слідуючі проєкти законів: 1) Провізорія бюджету, угорська угода і закон о належитостях — всі три видані на підставі §. 14. 2) Проєкт бошняцьких залізниць і альпєйської залізницї. 3) Проєкт о статистиці робітників, виготовлений міністерством торгівлі на жадає фабрикантів, щоби спори рішали не суди, але адміністраційні власти і кари щоби були грошеві. Також стане предложеним проєкт

братів Маковеїв згнули за свій нарід, дали із себе шкіру дерти і виврати язика. А наш руський Маковей умудрив ся і не хоче дати із себе шкіру здерти; трмає ся панської клямки і лиже панам ноги. Так то низько упадає теперішня наша молодїж, що не знає ніякого пожертвованя, лише аванси і посади.

Я аж за голову вхопив ся, прочитавши се: одно, не знав я, на що кому здала ся моя шкіра, з котрої ледви чи були би хоч сильні черевки; а друге: мене просто здивував мій аванс і моя посада руського редактора!... Опамятавши ся троха із надмірно сильного вражіня, бо се вже не переливки: діло йшло про мою власну, рідну шкіру, я взяв у руки лист.

5. Лист від д-ра Льва Масенького, мого дописувателя: »Дорогий! Вичитав я нині вечером у »Ділі« навасть звісного меценаса на Вас. Не дайте відстрашити себе тим відчесної роботи, яку ведете. Не щадїть нікого, лупіть противників по головах, щоби їм аж очі заступило. Опозиційники — ідіоти! З такими людьми нема що делікатно обходити ся! Добре зробили Ви, що чіпили так »файно« о. декана Розбишацького — добре йому так! Всім се дуже сподобало ся.«

6. Моя газета, звернена retour, а в ній новинка про о. декана Розбишацького зачеркнена

синім оловцем, із заміткою: »Остатня підлота! На що ви зійшли, редактор?! На доносчика! А ми такі надї мали на вас!«

7. Лист від читателя: »Ваші »Образки з села« прекрасні! Вони навели мене на думку, що у нас ширене антисемітизм було би дуже поплатне. Жиди з Русинами не мають нічого спільного, лише визискують нас. Геть із ними до Палестини!«

8. Статя у волоській часописи *Wakowiner Post*: »Тутешні Українці спровадили собі в Галичини на редактора правдиве галицьке зіленько. Сей заволока їздить разом із руськими послами по вічах і агітує против жидів, котрі є єдиноким культурним елементом по селах. Так само тепер у статях п. з. »Образки з села« ширить він завзятий антисемітизм. Дуже сумніваємо ся, чи Русини добре вийдуть на такій небезпечній грі.«

9. Лист із села від відпочиваючого посла: »Бійте ся Бога, редактор! По що Ви помістили сі Образки з села? Тепер гогові мене жиди з нашого клубу чіпнути у соїмі. У нас ще антисемітизм не на часі, не треба дразнити жидів. Замажїть якось ту справу. На иньше годжу ся. Отже Ви справді по європейськи поступаєте собі, що стараєте ся стати понад обома церквами, православною і унійською, а упоминаєте ся

лише, щоби обі церкви сповняли свою задачу. Таке становище найрозумійше! І се добре, що часом духовенству виказуєте його хибн. Се у нас дуже потрібне!«

10. Лист від канонїка, що писав звичайно у »Душпастирї«: »Ми обурені! Ваша статя про нові вибори до ради державної п. з. Щ) робити? написана зовсім у радикальнім дусї! Того ми по Вас не сподївали ся... Про нашу опозицію пишете також так, якби з нею хотїли числїти ся або її поважати. Се скандал! Мушу Вам признати ся, що від якогось часу Ваша газета мені чим раз менше подобає ся. Обстаєте за православїєм, а про обхід берестейської унії і про католицьке віче подаєте лише холодні справозданя! Мусите стати виразно на католицькім становищі, против православія; инакше на нашу поміч не можете числїти. Духовенства не чіпайте і похибок його не виволікайте на божий світ! На духовенствї опирає ся вся Русь. Сьвітські Русини — що иньше, про їх блуди можна говорити прилюдно...«

11. Уступ із »Галичанина« п. з. Жалкі типни отрицательного достоїнства. Отвратительно смотрѣть на то, якь черновецькій органъ новоеристовъ кокетничаеть съ іезуитами и съ польско-панскою политикою, обчисленою на исковерканіе нашей св. Руси. Тѣ собо-

ВІСТИ ЕКОНОМІЧНІ І СТАТИСТИЧНІ.

В Товаристві взаїмних обезпечень «Дністер» прибуло в місяці грудни 1900 по потрученю сторн 840 важних поліс на 3,700.726 кор. обезпеченої вартости з премією 19.876 кор. 56 сот.

В цілім році 1900. було важних поліс на суму 89,159.867 кор. з премією 761.687 кор. 46 сот. — В році 1899 було 75.373 важних поліс на суму 79,598.976 кор. з премією 680.504 кор. 46 сот., прибуло отже в році 1900. більше о 9.392 поліс; 9.560. 891 кор. обезпеченої вартости і 91.183 кор. премії.

Шкід прибуло в грудни 36 случаїв. Разом в цілім році 1900 було 865 шкід. Сума всіх шкід разом з коштами ліквідації і надгородами за ратунок вносить brutto 455.617 кор. 29 сот., з чого відтрутвивши часть реасекуровану, припало на власний рахунок 218.355 кор. 30 сот. brutto з чого оставало на власний рахунок 198.201 кор. 70 сот.

Фонд резервний з днем 31. грудня 1900 вносить 311.540 кор. 70 сот.

Далше з приємністю подаємо до відомости наших членів, що з надвжжкн варік 1900 сплатить ся вже решту фонду основного 16.000 кор. а квоту 61.734 кор. обернесь на звороти членам за рік 1900 в висоті 8% при відновленю їх поліс.

Близні дані і замкнене рахунків за рік 1900 подасть ся до відомости по засіданю Ради Надзираючої.

Львів, 24. січня 1901.

Дешевим і гарним дарунком

на коляду, новий рік і при иньших нагодах, — яко гарна прикраса коинат е **Картини:** Верещагіна, Шевченко в домини і Сластьона, Шевченкова могила.

Можна дістати через адміністрацію „Руслана“ з пересилкою за 1 кор. 60 сот.

COLOSSEUM Ernesta Thorna,

у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонішна.

Програма від 16. до 31. січня 1900.

При співучасти військової музики 80 п. п.

1. Littke Carlsen, джентельмен-кариатура.
2. Павло Conchaе, король армат.
3. Hasson і Tenpy, їзда на кружляючій ся кулі.
4. Risa Nordström, субретка.
5. Les Lwuan, пантоміна «о півночі в млині».
6. Brathers Orelly, комічна акробація.
7. Miss, Josephine, продукція на ливні.
8. Franke, дует.
9. Трупа Prinzioaly зі своїми подвійними смертельними скоками. — Початок о 8. год. вечером.

Що дня велике представлене. В неділю і сьвята два представлення. Що п'ятниці High Life представлене. Білети вчасніше можна замовляти і вабути в конторі Пльова, при ул. Кароля Людвига у Львові.

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк Гіпотечний

Відділ депозитовий

приймає владн і виплачує завдатки на рахунок біжучий, приймає до перехованя папери вартістні і дав на них завдатки.

Крім того впроваджено подібно як в інституціях заграничних т. зв.

Депозити сховкові (Safe Deposits)

За оплатою 25 до 35 кр. а. в. річно, депозитар дістає в сталевій касі панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно і дискретно переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим względом поробив Банк гіпотечний як найдодітній зарядженя.

Привиси дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділі депозитовий.

— РІК ЗАСНОВАНЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Веч. Духовенству і всім вірним Впреев. Митроп. і Преев. Еп. **Ординариатам** всіх трех еверлій, обстоєтєс судивки, урядженє домашне, скот, господарскі зваради, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкід огневих.

Стан фондів гваранційних з днем 31-го грудня 1899 вносить:

Фонд резервовий	245.814 кор. 52 сот.	} 486.145 кор. 92 сот.
Резерва премій	148.480 „ — „	
„ спеціальна	1.684 „ 80 „	
Фонд основний	72.000 „ — „	
„ емеритальний	18.166 „ 60 „	

Тарифи «Дністра» дуже умірковані, услія обезпечень користні, а шкюди ліквідують ся безпроволочно. До кінця 1899 року вносили виплачені шкюди 1,669.565 кор. 38 сот. Поліси «Дністра» приймає Банк краєвий і Каси ощадности у Львові, Коломиї, Самборі, Долині, Святині, Городенці, Теревовлі і Заліщиках при позичках гіпотечних.

На жите можна обезпечитись через «Дністеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дав найкористнійші услія, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квіти в рускім язиці. Зголошена о удленє агенцій в окрестностях, де нема близько агентів «Дністра», приймає ся.

«Дністеръ» виплатив агентам по ковець 1899 р. провізії 216.714 корон.

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просьвіти»).

Інформації і посередництво до заключеня ОБЕЗПЕЧЕНЬ ЖИТЕВИХ в найкористнійших комбінаціях.

Пожалуйста для агенцій Тов. взаїмн. обезп. і владн. «Дністеръ» на 5 1/2% і 1% додатку на кошта відм.

Хто ще не читав

ФРАНЦА МЕШКА:

Драма на селі

ціна 70 сот.

і того самого автора:

НАГУЛА

ціна 30 сот.

оповіданя з життя Словінців в перекладі І. Кузіва

нехай як найскорше замовить сі дві книжочки в Наук. Товар. ім. Шевченка, ул. Чарнецького 26, або в Ставропільській Книгарни ул. Руска у Львові.

Товариство взаїмного кредиту „ДНІСТЕРЪ“

стоваришене з обмеженою порукою, Львів, ринок ч. 10 (дім „Просьвіти“).

уділяє позички за оплатою 5 1/2% і 1% додатку на кошта адміністраційні, властителям ґрунтів і господарств до 500 корон за порукою двох відповідних ручителів або за інтабуляцією, над 500 корон тільки за інтабуляцією на першій місци, до сплати в ратах на 3 до 10 літ. Сьвященники, не посідаючі реальностей, мусять крім поруки двох ручителів предложити еще полісу житєву; обезпечитись можна через «Дністеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові після всяких можливих комбінацій.

Згаданє Товариство приймає вкладки до опроцентованя від членів і третих осіб по 4%.

Удїл членський вносить 50 кор., списове 2 кор. Членом бути і позичку дістати може тільки член обезпечений в «Дністеръ».

Інформації уділяє Дирекція листовно або агенти Товариства взаїмних обезпечень «Дністеръ».

Всілякі КУПОНИ вильсовані цінні папери виплачує без потрученя провізані або коптів **Контора виміни БАНКУ** Ц. к. упр. гал. акц. **Гіпотечного.**